

New York Timesi bestseller

KAKS ÕDE

Igäühel on ka tumedam pool

SALLY HEPWORTH

Originaali tiitel:
Sally Hepworth
The Good Sister
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Kõik selles esinevad tegelaskujud, organisatsioonid ja asukohad on kas autori välja mõeldud või tuleb neid käsitleda fiktiivsetena.

Tõlkinud Marge Paal
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Sally Hepworth.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D11447824
ISBN 978-9916-31-537-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Eloise'ile ja Clementine'ile
Aitäh, et andsite mulle aimu, kui tohutult imeline ja
(veel tohutult) hirmus on see, kui sul on õde

ROSE INGRID CASTLE'I PÄEVIK

Nüüdseks on möödunud kolm kuud päevast, kui Owen lahkus. Lahkus või mu maha jättis - nagu paljud muudki täiskasvanute maailma asjad, on ka see pisut ähmasevõitu. Ta võttis vastu töökoha Londonis; väidetavalt tähendas see tööalast võimalust. Asi polnud selles, et mind poleks kaasa kutsutud, aga meile mõlemale oli selge, et ma ei saa minna. Veel üks täiskasvanute maailma kuuluv asi: kohustused. Minu puhul üks konkreetne kohustus. Fern.

Aga ma võtan need sõnad tagasi, sest jääb mulje, nagu ma süüdistaksin teda. Ei süüdistata. Oweni ja minu vahelised probleemid on sada protsenti, ühemõtteliselt ja täielikult minu süü. Panin toime suurima abielupatu - ma muutusin. Üleöö, tõtt-öelda kohe, kui kell lõi mu kahekümne seitsmendat sünnipäeva, sai minust kui haritud ja enesega toime tulevast naisest üks neist haledatest naistest, kes igatses last sellise ägedusega, et peletasin oma abikaasa eemale. Ovulatsiooni- ja spermatestidega varustatud pidevalt temperatuuri mõõtev hullumeelne. Varasemas elus olin seesuguseid naisi oma eluvandiluust viljakustornis (sellisena ma seda nägin) põlastanud. Siis sai minust üks neist. Ja ma muudkui käisin peale ja peale - kuni mu abikaasa lahkus. Lahkus... või jättis *mu* maha.

Mu terapeudil on õigus, nende mõtete peast väljasaamine ja paberile panek pakub kergendust. Teraapias me Owenist õieti ei räägigi. Me kulutame viiekümneminutilised tunnid

hoopiski mu traumeerivast lapsepõlvest rääkimisele. Terapeudi sõnul on kirjutamine hea moodus traumat seedida ja seda seljataha jätta. Sellepärast ta mulle selle päeviku andiski. Ma pole veendunud, et sellest ikka abi on, aga sellega on, nagu on. Paistab, et soovist kõigile meeldida on raske lahti lasta.

Ilmne koht, millest alustada, on too öö jõe ääres. Olin siis kaksteist. Olime telkimas. Ema ja Daniel olid umbes pool aastat käinud, aga see oli esimene kord, kui kõik koos kuskil olime. Daniel võttis minu ja Ferni suureks rõõmuks kaasa Billy - olime terve elu igatsenud endale venda ja kõiki neid lahedaid asju, mis vennaga kaasas käivad: kähmlusi, loogilisi arutlusi ja nägusaid sõpru. Ja esimesed paar päeva oli meil väga tore. Paremgigi kui tore. See oli minu jaoks lähim normaalsesse peresse kuulumisele. Daniel õpetas meid kala püüdma, Billy õpetas meid pokkerit mängima ja ema... ta oli hoopis teine inimene. Tegi selliseid asju, nagu tuletas meile meelde, et päikesekreemi peale paneksime, ning ütles, et vees ettevaatlikud oleksime, „sest vool võib tugev olla“. Ühel päeval, kui lõkke ääres istusime, ta koguni pani käe hellalt mu õlgade ümber. Ta polnud seda kunagi varem teinud. Ma ei unusta iial, mis tunne see oli, kui meie kehad niimoodi kokku puutusid.

Viimasel õhtul läksime Billy, Fern ja mina jõesuudmesse. Päeva palavus rippus õhus ja suurem osa ajast kulus meil käsivartele tikkuvate sääskede mahalöömisele. Billy oli vees, ainsas kohas, mis palavuse eest leevendust pakkus. Harilikult oleksime Ferniga tema juurde läinud, aga Fernil oli tol õhtul midagi viga. Ta oli mingis oma tujus. Olin päev otsa tahtnud temalt selle kohta küsida, aga pahurana oli Fern teinekord plahvatusohtlik. Otsustasin, et targem on mitte torkida.

Olime olnud jõe ääres tunnikese või nii, kui tundsin looduse kutset. Billy ei ilmutanud ainsatki märki, et hakkaks veest välja

tulema, ja nii seadsin sammud sügavale puude vahele. Ma ei kavatsenud mingil juhul lasta tal näha, kuidas ma pissin. Tee-kond kulges aeglaselt, oli kottpime ja ma olin paljajalu – pidin igal sammul ette vaatama. Hirm madude ees ei teinud samuti asja kergemaks. Sellegipoolest olin ma ära kõige rohkem viis minutit. Paistab, et rohkem polnud tarviski.

Kui tagasi jõe äärde jõudsin, oli Fern kadunud.

„Fern,“ hõikasin ma. „Kus sa oled?“

Tema puhul oli väga imelik, et teda polnud paigas, kuhu ta jätsin.

Mul kulus minut, et ta leida – jõekoolmest, kuuvalguslaigust. Ta seisis kummaliselt liikumatuna. Billyt polnud kuskil näha.

„Mida sa...“ astusin sammu tema poole ja ta tõstis käed. Enne kui jõudsin küsida, mis toimub, kerkis miski tema kõrval vees pinnale – siiluke heledat liikumatut ihu.

„Fern,“ sosistasin ma. „Mida sa teinud oled?“

FERN

Igal teispäeva hommikul kell 10.15 asun ma tööpostile Bayside'i linnaraamatukogu laenutuslauas. Laenutuslaud meeldib mulle võimalikest postidest kõige vähem, aga teispäevahommikuti teen erandi, et mulle avaneks takistamatu vaade ümarsaali, kus toimub mudilaste *muinasjutuhommik*. Hoolimata sellest, et mudilaste muinasjutuhommik on ilmselgelt väga kurnav – see lärm, see inimsumm, see ootamatu suund, mille lapse emotsioonid võivad täiesti suvaliselt võtta –, meeldib see mulle. Täna kostitab lasteraamatukoguhoidja Linda mudilasi „Kolme pörsakese“ elava ümberjutustusega. Tal on hea kujutlusvõime ja ta on otsustanud raamatut mitte *lugeda*, vaid hoopis etendada, tõmmates kordamööda pähe koheva hundimaski ja pehmema, vetruva väljanägemisega seapea, millel on helesinised silmad ja esiletungiv kärss.

Aeg-ajalt toob Linda kuuldavale muljet avaldavalt tõetruu kõlaga searuigeid, nii kiledaid ja läbilõikavaid, et sunnib mind varbaid tossude sees krõnksu kiskuma.

Lapsed seevastu on Linda jutustusest kaasa haaratud, välja arvatud üks vastsündinu, kes meeletult oma ema õlal kisab, ning üks võike oranžis kampsunis poiss, kes katab kõrvad kinni ja surub näo vanaema sülle. Ka mina olen etendusest kaasa haaratud – lausa niipalju, et kulub mitu sekundit, enne kui märkan teravate korallpunaste sõrmeküüntega naist, kes on laenutuslauale lähenenud, toetades puusa vastu raamatuvirna. Pööran

oma ergonoomilist tooli veidi, et näha endiselt lapsi (kes aitavad nüüd Lindal kujuteldavat õlgmaja ümber puhuda), ent hajevil kombel liigub naine minuga kaasa, mühatab ja niheleb ning lõpuks kõhatab kurgu puhtaks. Lõpuks klõbistab ta sõrme-
küüntega vastu lauda. „Vabandust!“

„Vabandust,“ kordan ma, ketran seda heli mõttes. Tundub ebatõenäoline, et naine *päriselt* vabandust palub. Lõppude lõpuks on külastajatel õigus raamatukogus tulla ja minna, nagu neile meeldib, nad ei pea seda privileegi paluma. Võimalik muidugi, et naine palub vabandust ebaviisakuse pärast, aga kuna ma ei kuulnud teda krooksatavat ega peeretavat, siis tundub ka see ebatõenäoline. Sestap järeldan, et ta kasutab veidrat sotsiaalselt tava paluda vabandust teise inimese tähelepanu äratamiseks. Avan suu ütlemaks, et ta on mu tähelepanu niigi äratanud, aga tänapäeval on inimesed nii kannatamatud ja ta katkestab mind veel enne, kui jõuan rääkima hakata.

„Kas te töötate siin?“ küsib naine ebaviisakalt.

Vahel võivad inimesed siinses raamatukogus üllatavalt juhmid olla. Taeva pärast, miks ma muidu laua taga istun – *nimesilt* rinnas –, kui ma siin ei tööta? Mõõnan muidugi, et ma ei vasta stereotüüpsele ettekujutusele raamatukoguhoidjast. Esiteks olen ma oma kahekümne kaheksa eluaastaga noorem kui keskmine raamatukoguhoidja (Raamatukoguhoidjate Hääle andmetel nelikümmend viis) ning riietun moekamalt ja värvikamalt kui enamik mu töökaaslast – mulle meeldivad pehmed erksavärvilised T-särgid, sätendavad tossud, pikad seelikud ning vikerkaarte või üksisarvikutega ehitud tunked. Ma kannan juukseid kahes patsis, mis on kõrvade kohal rõngasse keeratud (mitte viitena printsess Leiale, kuigi vahel mõtisklen, kas talle tundus see stiil sama praktiline kui mulle, sest hoiab juuksed näolt eemale, kui oled naine, kellel on palju tegemist). Ja ometi olen ma igatahes raamatukoguhoidja.

„Kas te kavatsete mind teenindada ka, noor daam?“ nõuab naine.

„Kas te *tahaksite*, et ma teid teenindaksin?“ küsin kannatlikult. Ma ei hakka märkima, et ta oleks võinud kõvasti aega kokku hoida, kui oleks lihtsalt *palunud*, et teda teenindataks.

Naise silmad väljendavad segadust. „Miks ma teie *arvates* muidu siin seisan?“

„Võimalikke põhjusi on lõpmatult,“ vastan ma. „Nagu te ehk isegi märganud olete, seisate otse veenõu kõrval, mis on raamatukogus väga käidav koht. Võib-olla kasutate lauda selleks, et teel koopiamasina poole oma dokumente edasi liigutada. Võimalik, et imetlete Monet' maali mu selja taga seinal – mina ise teen seda mitu korda päevas. Võib-olla seisatasite ukstel, et kingapaela kinni siduda või kontrollida, kas too isik seal teabekirjanduse osakonnas on teie endine elukaaslane. Võimalik, et te nagu minagi enne teie saabumist, nautisite Linda imelist „Kolme pörsakese“ esitust...“

Mul on veel näiteid, palju-*palju* rohkem, aga mu jutu katkestab Gayle, kes läheneb lauale tõtakal sammul. „Kas ma saan sulle abiks olla?“

Gayle'il on oskus sobilikel aegadel kohale ilmuda. Tal on kohevad heledad juuksed, tohutult tugev parfüüm ja komme mulle oma sidrunipuult sidruneid tuua. Tegin ükskord selle vea, et mainisin, et mulle meeldib kuum vesi sidruniviiluga ja sestpeale pole möödunud õieti ühtki päeva ilma Gayle'i toodud sidrunita. Võiksin paluda, et ta järele jätaks, aga Rose ütleb, et inimestele meeldib ennast selliste väikeste žestide abil kasulikuks teha ning et kõige parem on tänada ja sidrun ära visata. Ükskõik kui imelikult see ka kõlab, Rose'il kipub sedasorti asjade suhtes õigus olema.